

DENÍK. Milencův

ANNA MUSHKET

Milencův deník

Anna Mushket

Předmluva

Milencův deník je kniha o duševním vývoji. Název může na první pohled budit dojem, že jde o nestoudný popis milostných zážitků, probleskující skrz nedbalé obložení slaboduchého příběhu, psán však byl v pokusu nahlédnout pod hladinu mysli povrchní, malicherné a požitkářské a najít v jejích hloubkách kvality a ctnosti, jaké zatím nikdy nevypluly na povrch.

I ten nejobyčejnější příběh se totiž skládá z nekonečného množství myšlenek, nadějí, tušení, obav a domněnek, které, podaří-li se nám je odhalit, sahají daleko za hranice samotného děje...

Čtenář si laskavě uvědomí, že kniha byla dopsána v roce 2012. Doba se za ta léta posunula jinam a některé části textu mohou znít, jako by autor zaspal poslední novinky ze světa.

Část I.

Sobota 10. 7. 2010; na diskotéce

Zkusil jsem zalézt do Maye, který chválila všechna ta děvka, se kterými jsem se setkal včera. Na maloměstskou diskotéku to tam vypadalo docela dobře, ale vzápětí jsem si všiml, že je plná stejných děcek. Zřejmě oblíbené místo mládeže; asi tu dávají napít i těm pod osmnáct.

Dal jsem si něco, když už jsem sem zašel, a chystal se zase vypadnout. Ten džus byl pěkně předražený na tak malý lokál. A hudba... to snad ani nemusím popisovat. Obvyklé moderní odrhovačky, na které se nedá tančit nic pořádného. Děti to ale baví.

Nemohl jsem si nevšimnout jedné holky, která tam seděla v rohu s pofidérní partou lidí. Byla pěkná; jak se tak krčila, její výstřih odhaloval měkké bílé vnady. Slušelo jí, když se smála, ale většinou jen bloumala pohledem po okolí. V jednu chvíli zalétla očima i ke mně. Neuhnul jsem, abych zjistil, co bude dělat. Dívala se dál, dokud ji to neomrzelo, což jsem ocenil.

Když jsem se už zvedal, že se ztratím, šla konečně tančit. To mě zase posadilo na ten divný rantl potažený kobercem, na kterých se tu sedělo. Zkoumal jsem ji věru důkladně. Nedalo se říct, že se tenhle moderní tanec někde učila od profesionálů, ale její pohyby byly tak... já nevím. Kéž bych to dokázal popsat slovy... Měl jsem z ní prostě pocit, že je to parádní dračice, což byla u dívek, se kterými jsem se scházel, vlastnost přesně pro náplň našich schůzek.

Rozhodl jsem se, že si dám ještě jeden džus. Dělalo mi dobře se na ni dívat. Když tančila, občas neúmyslně odhalila kousek břicha; nebyla dokonalá, měla na něm malý špiček, ale bůhví proč mě to vzrušovalo. Na chvíli jsem se potopil do představ, jak se k ní tisknu; do toho měkkého světlého těla. Jak občas pohodila hezkými hustými vlasy, přidal jsem k tomu ještě jejich vůni.

Servírka mi na chvíli zaclonila výhled, jak vysypávala popelníky. Usmívala se a hodně se naklonila, abych dobře viděl do jejího výstrihu. Nebyl marný, ale já už měl vyhlédnuto. Když se vzdálila, všiml jsem si, že můj objekt pozorování asi přestalo bavit tančit a jde zpátky ke stolu. Byla to pěkná chůze, to musím říct; šla lehce, houpala se v bocích přirozeně, a přece vyzývavě.

Když zase zalezla do rohu a věnovala se svému pití, začal jsem trochu pochybovat. V tu chvíli se zdála naopak taková... vzdálená. Snívá a smutná; jako romantička. Na ty si nepotrpím. Mají sklony do všeho tahat zbytečné city; měl bych na krku další zhrzenou holčičku, která by mi dokola opakovala, jak mě miluje, a chtěla by, abych s ní zůstal. Na to už nemám nervy, vážně.

Zabloudila pohledem ke mně. Když zjistila, že na ni stále zírám, zatvářila se poněkud znechuceně. To na mě mělo takový efekt, že jsem se částečně urazil, částečně si oddechl. Následná vlna emocí svědčila o tom, že se mi to děvče vážně zalíbilo: rozhodl jsem se, že ji zkusím.

Jako na zavalanou se její přátelé zvedli a šli znovu tančit. Jeden vytáhlý kluk se ji pokusil přesvědčit, aby šla s nimi, ale důrazně vrtěla hlavou. Pochopil jsem z té dálky, že jí není dobře. Hm.

Ale už jsem se zvedal a šel k ní. Přisedl jsem si asi na metr od jejího místa a chvíli předstíral, že jen popírám džus. Pak jsem na ni celkem bezostyšně odložil pohled. Dívala se na parket a tvářila se dost chladně.

Přistrčil jsem jí nenápadně svoji vizitku. Dlouho nereagovala, ale nakonec k ní stočila zrak. K mému zklamání jej však zase odvrátila. Čekal jsem dál, jak se to vyvrbí, a doufal, že se její parta ještě chvíli bude předvádět na parketu.

Konečně se na mě podívala. Hodnotila mě.

„Co chcete?“ řekla, pochopitelně česky. Mojí zdejší výhodou bylo, že jazyk jsem uměl dobře. Provádala se mi tady teta a odmalička mě sem tahali na prázdniny – musel jsem se bavit s těmi malými haranty, a tak jsem za nějakou chvíli mluvil jako domorodec.

„Co bys řekla?“

Zaškaredila se a jala se zase zírat na opačnou stranu. S takovou reakcí už jsem se v několika obměnách setkal a nikdy to nebylo nejpříjemnější, ale ty holky po nějaké chvíli obvykle stejně roztály. Stačilo navázat rozhovor, pak už pro mě nic nebylo dost velkou překážkou.

„Zaplatil bych ti,“ navrhl jsem po chvíli přemýšlení. To obvykle působilo, protože děvčata nevěděla, co na to říct, a já ten okamžik využil k tomu, abych začal onu konverzaci.

„Víte, že je to hodně ubohý?“ odsekla a odtáhla se ode mě.

Sakra. Začínal jsem mít podezření, že s tímhle děvčetem to nebude lehké.

„Můžeme si aspoň zatančit?“

„Co kdybyste šel lovit naivky jinač?“ doporučila mi chladně.

„Na tanci není nic špatného,“ pokrčil jsem rameny. „Tančíš ráda?“

„Co je vám do toho?“

Takže ano.

„Tančíš i klasiku?“

„Kdybych řekla jo, pozval byste mě na svůj firemní večírek?“ ušklíbla se s despektem.

„Ano,“ přisvědčil jsem popravdě. Potřeboval jsem partnerku a ty, které se mi nabízely, mi znechucovaly celou představu onoho večera.

„Fajn,“ povytáhla obočí a málem na mě vycenila tesáky. „Kdy to je?“

„Příští sobotu. Co kdybych vás v osm vyzvedl na náměstí?“

Uvědomil jsem si, že jsem jí začal vykat. Divné.

„Myslíte, že se budu potulovat v osm po náměstí *tady*?“

„Dobrá, tak navrhněte, kam se pro vás mám stavit?“

„Jste cizinec, co?“

„Jsem.“

„A jste ten typ, co se nenápadně plíží po městě a čeká, kdy narazí na svoji oběť?“ Říkala to tak nezaújatě, jako by rozebírala filozofickou teorii.

Rozesmálo mě to. „Mám lepší věci na práci,“ ujistil jsem ji.

Měl jsem dojem, že ji něco obměkčilo. Buď mi uvěřila, nebo to bylo tím smíchem. Sladká holčička.

„Fajn. Tak se pro mě stavte v M. Víte, kde to je? Na zastávce

směřem sem.“

„Není problém. Ale bude to dřív, abychom to stihli, ano? Co takhle o půl?“

Ještě jednou si mě změřila.

„Nevím, proč se na tom s vámi vůbec domlouvám... Máte aspoň pěkný auto, ať umřu na hezkým místě?“

Znovu jsem se musel smát. Abych tak řekl, ona se neměla čeho bát, přestože to nemohla tušit. To spíš já jsem se pouštěl do pěkně riskantních kousků, když jsem si tu nabaloval milenky. Děvčata uměla být mstivé bestie toho nejhoršího kalibru a soudy měly sklony věřit spíš jim.

„Chrysler.“

„Kterej?“

„300C.“

„Paráda. Není to kombík, že ne?“

„Ne.“

„Fíha. Super kára. Takže jedu.“ A odvrátila se, jako kdyby ten rozhovor vůbec neproběhl. Po chvilce sáhla po mé vizitce a strčila si ji do kapsy.

„Těším se,“ vzkázal jsem jí ještě tak tiše, jak to v hlučné hudbě šlo, a odešel z diskotéky. Už jsem tam nechtěl strávit ani minutu, dokonce ani s ní ne. Stejně se ta její parta už vracela ke stolu.

Sobota 17. 7. 2010; ples

Byl jsem opravdu velmi zvědav. Nevypadala, že by se ke mně hrnula se vším nadšením, ale na druhou stranu kdyby opravdu nechtěla, nikdy na moji nabídku nepřistoupí. Zapadl jsem tedy za nějaké malé autíčko na široké krajnici a čekal.

Skutečně se objevila. Šla sice pozdě, ale přišla. Zdálo se, že jsem pozoroval, jak je oblečená. Měla na sobě celkem obyčejnou černou sukni, černou koženou bundu a k nim z nějakého důvodu mokasíny. Otevřela dveře a zadívala se na mě.

„Matka ví, s kým jedu a kam. Jestli nemáte v úmyslu mě brát na ples, můžete to říct hned a já se zase vrátím domů.“

„Vy své mamince říkáte, s kým chodíte a kam?“

„Jsme jako kamarádky,“ ušklíbla se. „Ona mi zase říká o svých chlapech.“

Takže rozvedení rodiče. No, to jsem mohl čekat. Možná jí chyběl otcovský element, že se nebála chlápěného třicátníka. Ale koneckonců, já ani nevím, kolik jí je. Vypadala dospěle, ale nerad bych pozdě zjistil, že je pod zákonem.

Nastoupila, když jsem ji ujistil, že jedeme na ples. Když se rozeplula, přehodnotil jsem názor. Sukně byla ve skutečnosti šaty a bunda byla koženková. Přesto mnou projel příjemný záchvěv, když jsem pohledem přelétl její křivky a bílou pleť paží, které byly odhalené. Dál jsem neviděl; její šaty seshora začínaly už pod bradou.

Vypadala i přesto zatraceně sexy. Nebo to taky možná bylo právě tím.

„Do jaké míry jste ochotný mi o sobě něco říct?“ nadhodila, když jsem vyjel.

„Ptejte se a já to zvážím.“

„Odkud jste?“

„Irsko.“

Chvilí ticha. Když jsem se na ni podíval, z nějakého důvodu, se tvářila našťavaně.

„Problém? Nemáte ráda Iry?“ usmál jsem se pobaveně.

„Na to se neptejte,“ odvětila a zase nasadila neutrální výraz.
„Kolik vám je?“

„Třicet čtyři. A já bych se rád zeptal na váš věk.“

„Devatnáct.“

„Byla byste hodně proti, kdybych požádal o důkaz?“

Chvilí na mě civěla, ale pak sáhla do kabelky a vytáhla knížečku s doklady. Vybrala jeden, zakryla jméno a ukázala mi datum narození.

„Děkuju, jsem hned klidnější,“ usmál jsem se na ni. Žádný efekt.

„Tančíte?“ pokračovala ve výslechu.

„Ano.“

„Dobře?“

„Tipl bych si, že jo. Nezávodím, ale umím to lépe než obyčejný buran.“

Potěšilo mě, že se pousmála. Pořád se ale dívala před sebe z okna.

„A vy?“ obrátil jsem.

„Učím se skoro rok, teoreticky u tanečního mistra, ale prakticky jsem samouk. Baví mě to. Ale na závodění to nevidím. Spousta práce a peněz.“

„Tančíte v mokasínech?“ poukázal jsem na boty.

Usmála se. „Ne, to je jen přezutí. Mám s sebou taneční boty. Taky mi dalo práci je sehnat. Ale sehnala jsem. Stejně jako prachy na pokračování.“

„Tolik jste chtěla tančit?“

„Tanec je pro mě radost.“

Hm. Zajímavé.

Ale ano. Je to dražice. Potřebuje ladný pohyb k životu a to znamená co? To znamená, že ten ladný pohyb uplatňuje i jinde. Zatetelil jsem se. Ach, ty moje něžná krásu! Byl jsem zvědav, jak vlastně tančí.

V nestřežené chvíli se chystal objednat pěkný hotel. Pochybuju, že by jí stačilo auto. Nechtěl jsem se jí raději ani ptát, aby se neurazila. Nároky této dámy se odrážely od jejího sebehodnocení, a to nebylo nízké.

Cestou jsme pak už nemluvili. Měl jsem co říct, ale tušil jsem, že by o takových věcech nemluvila; alespoň zatím. Jeli jsme tedy mlčky, každý zírājíc na svůj kousek silnice, a já se nemohl dočkat, až budeme na místě. Z nějakého důvodu mě pouhá její blízkost uváděla do horečnatých stavů a přál jsem se k ní co nejdřív přitisknout, byť jen při tanci.

Asi to byl nějaký výbuch feromonů. Normálně se mnou holky takhle netočí – točím spíš já s nimi. Však ony se role zase obrátí.

Dorazili jsme na místo s desetiminutovým předstihem. Původně jsem počítal s okázalým pozdním příchodem, ale nějak mi nedala šanci ji kamkoli pozvat. Dveří do baru v Národním domě si ani nevšimla; prošla rovnou k šatně, kde jsem hrdinsky zaplatil dvě koruny za její bundu, a pak oznámila, že si musí odskočit. Sedl jsem si tedy na lavičku před šatnou a vyhýbal se občasným zvědavým pohledům těch dědků, co nám ukládali věci.

Když se vrátila, spadla mi čelist. Předtím nebyla naličená, ale teď přišla se rty obtaženými delikátní tmavou rtěnkou, která, jak jsem si všiml až teď, ladila s jejím lakem na nehty. Přezula se do páskových tanečních bot v barvě kůže. Konečně jsem viděl unikátní styl, který si pro dnešní večer zvolila: solidní, ale velmi přitažlivá mladá dáma z minulého století. Bylo to prosté, téměř bez ozdůbky a všeobecně nijak nápadné – a já přesto byl slabý v kolenou.

Ačkoli bylo za minutu osm a dostavil se člověk s lístky, přece jsem ji zkusil pozvat na kávu.

„Není na to trochu pozdě?“

„Není nad pozdní příchod,“ usmál jsem se.

„Chcete, aby si nás každý všiml?“ zasmála se uličnický.

„Samo sebou,“ přikývl jsem. „Rád se ukazuji s krásnými ženami.“

„Jo, to věřím,“ pozvedla obočí a poněkud pohrdavým pohledem si mě změřila. „Dobrá, můžeme si ještě něco dát. Ale být vámi bych nejdřív vzala lístky. Abychom pak vůbec měli místo.“

Koupili jsme tedy lístky a dali si v baru čokoládu. Byla tam partička dětiček, jež moje spolence označila za studenty ze své školy. Udržel jsem se a nezeptal se, na jakou chodí. Čím méně toho

o sobě víme, tím lépe. Moje speciální vizitka obsahovala jen telefonní číslo na speciální mobil a moje neznalost jejího jména zase propůjčovalo trochu té jistoty jí. Vztahy na pár zábav a několik nocí by se neměly rozmazávat. Kdyby náhodou někoho z nás přepadla mrzutost, zabrání nám to znovu se vyhledat.

Čímž jsem mimo jiné chtěl uvést své pokusy o vytvoření vhodné přezdívky toho svého bonbonku. Napadlo mě jich už pár, ale žádná ji plně nevystihovala. Některé její části se zdály být tak trochu v rozporu se zbytkem. Tušil jsem, že nebude prostá a jednoduchá, ale začínal jsem mít podezření, že to bude daleko vážnější. Vzbuzovala ve mně nezdravou touhu zjistit, co je vlastně zač – co se skrývá pod tím nesnesitelně přitažlivým zevnějškem. To jsem si však nemohl dovolit.

Někdy o půl jsme se konečně vydali do sálu. Co mě překvapilo, byl počet lidí. Přesněji těch na parketu – hostů byla spousta, ale tančila jich hrstka. Jakoby tam všichni přišli jen posedět a popít.

„Smím prosit?“ ohnul jsem hřbet ve snaze vypadat co nejuhlazeněji. Věnovala mi náznak důstojného úsměvu.

Hráli sice nějakou podivnou směšku, ale měla dobrý rytmus, a tak jsme si skočili polku. Co z jejího talentu se dalo poznat při lidovém tanci, opravdu na tom nebyla špatně.

Musel jsem si na to chvilku počkat, ale přece se jen dostavilo tango. Přitiskl jsem si ji k sobě vášnivým pohybem korunovaným chladným výrazem, jaké jsem si trénoval už mnohokrát. Dívky obvykle roztály jako sněhové pusinky na rožni. Z jejího výrazu se však nedala vyčíst žádná změna k lepšímu. Všiml jsem si dokonce, že

se v jednu chvíli zatvářila, jako by ji ten můj výraz unavoval. Znovu mnou projel ten bodavý záchvěv paniky. Pro mě, zvyklého na bezhlavý zájem, to byl docela šok, přiznám se.

Co se tance týkalo, byl jsem velmi spokojený. Měla sice zprvu sklony vést, ale brzy toho nechala, když zjistila, že vím, co dělám. Občas jsem přecenil její výuku a udělal figuru, kterou ještě neznala, ale obvykle se s tím vyrovnala docela dobře, což svědčilo o jejím tanečním citu. Také jsem si všiml, že jakmile se zabrala do tance, přestala si hlídat výraz, takže jsem měl často tu čest vidět v jejích očích záři a na jejích rtech úsměv, jak byla pohroužena do našeho ladného pohybu.

Někdy ke konci celé zábavy, když jsem se už musel jít opláchnout, aby mě neprozradilo něco, co se dost dobře ovládat nedalo, jsem se rozhodl objednat hotel. Měl jsem vybráno dopředu, kterýžto systém jsem zavedl kdysi po jednom nepříjemném trapasu, kdy se mi děvče odmítlo dát v autě a pensiony v okolí byly plné nebo přes noc zavřené. Od té doby si vždycky najdu něco s volnými pokoji a zapíšu si číslo, abych tam mohl nepozorovaně zavolat a před slečnou pak dělat velkého machra.

Když jsem tak stál na chodbě před toaletami a už se bavil s recepční, přišlo moje děvče. Shledal jsem zbytečným před ní cokoli zapírat, tak jsem pokračoval v rezervování. Přišla ke mně a žďuchla do mě, jako by mi chtěla něco říct a nechtěla přerušovat telefonát. Když jsem nereagoval, šťouchla do mě silněji. Gestem naznačila mobil u ucha a zavrtěla při tom hlavou. Protože mě přepadla náhlá nejistota, požádal jsem recepční o chvilku strpení a pobídl svou

společníci, aby mi řekla, co měla na srdci.

„Jestli ten hotel objednáváte i pro mě, jen plýtváte časem,“ oznámila mile, otočila se a odešla. Zůstal jsem jako opařený. Pomalu jsem opět promluvil do mobilu a rezervaci zrušil.

Sakra.

Zřejmě tu nastal drobný problém. Na okamžik jsem měl chuť se naštvat, ale vzápětí mi došlo, že mi kývla jen na ten ples. Napadlo mě, že jsem s tím měl počítat. Taková dívka se těžko vydá chlapovi tak lacino, zvlášť když ho ani nezná. Sklesl jsem. Vypadalo to, že přes všechno vzrušení dnes nic nedostanu.

Přemýšlel jsem, jestli mi stojí za to se snažit dál. Trvalo mi jen pár vteřin zjistit, že ano. Sám jsem si nebyl docela jist, proč se mi tak líbí. I tady na plese byly pěkné holky. Ale tak nějak jsem měl pocit, že ona je mnohem lepší. Prostě extra zboží. Měkly mi svaly, když zavlnila tělem, nebo se jen usmála. Bylo to, jako by si na mě někdo vymyslel zátěžové zkoušky v oblasti odolávání opačnému pohlaví. V tom byla těžkým kalibrem.

Vrátil jsem se tedy do sálu a sedl si ke stolu. Upíjela džus a pozorovala tančící páry. Když jsem si přisedl, věnovala mi letmý úsměv a zase stočila pohled na parket, jako by se nechumelilo. Musel jsem ocenit její vyrovnanost a to, že na mě nezačala pohlížet jako na ubohého opovážlivého úchyla, jako se mi už několikrát stalo. Dodávalo mi to naději a také opět zvyšovalo můj zájem o ni. Do háje, proč nejsou všechny takové? Lov, to je věc! Je fajn tahat do pelechu ochotné holky, i v pod dekou je to s nimi pak fajn, ale občas si člověk přece jen uvědomil, že něco tomu chybí. Chlapi mají

odjakživa tenhle instinkt a i když je příjemné smočit, kdykoli si vzpomenete, to vzrušení z pronásledování kořisti dělá úspěch daleko sladším. A já už nelovil celou věčnost. Na uhlazeném fešákovi v drahé káře je prostě něco, z čeho holkám měknou kolena.

Když se ve dvě končilo, dotančili jsme svůj poslední waltz a vyšli ven na vzduch. Chvilí jsem počkal, než se ostatní sebrali a vypadli.

„Můžeme se ještě vidět?“ zeptal jsem se opatrně. Po zbytek večera mi totiž sebrala jakýkoli elán zkoušet na ni všechna svá kouzla, protože jsem byl zaskočen a jen těžce vzpomínal, jak vlastně loví chlapi bez zakázkových obleků a nóbl zahraničního vzhledu. Začal jsem se chovat normálně a k mému překvapení se i ona časem uvolnila. Pochopil jsem, že vyhrála, ale nelitoval jsem. Byla tím přitažlivější. Když jsem se zeptal, jaké je znamení, odpovědi jsem se nedivil. Byla to královna, která potřebovala být respektována – jakmile jsem její potřebu uspokojil, byla mnohem ochotnější mě zahrnout přízní. Kdybych to neudělal, pravděpodobně by náš první večer byl také naším posledním.

„Můžeme,“ pousmála se. Její rty byly kouzelné.

„Věnovala byste mi své telefonní číslo?“ rozhodl jsem se zkusit štěstí. Sjela mě hodnotícím, ale ne nepříjemným pohledem.

„Myslím, že ano.“

Šťastný jako blecha jsem si je hbitě zapsal do mobilu. Do jména jsem natukal *Queen*. Tahle přezdívka opravdu sedla.

Cestou, když jsem ji odvážel domů, na mě trochu padla melancholie. Vyjma tance jsem se jí prakticky nedotkl, a tak mi připadala taková vzdálená, nedosažitelná... čistá. Bůh ví, kolik

takových hlupáků jako já měla, ale byl bych v tu chvíli schopen vyvolávat do nebes její nevinnost, i kdyby mi o všech dopodrobna povyprávěla.

Zastavil jsem na tom jejich „náměstí“ s těžkým srdcem.

„Mohl bych vás odvézt až domů,“ navrhl jsem nepřesvědčeně, když si rozepínala pás. Usmála se.

„To je dobré.“

„Je půl třetí ráno. Kdo ví, koho můžete potkat?“ svěřil jsem se jí s opravdu upřímnou starostí. Asi by mě trefilo, kdybych se zítra dozvěděl, že si ji někde v křoví podal nějaký hnusák.

„Je pravda, že bych se nechala znásilnit spíš od vás než od nějakého náhodného prasáka tam venku, ale půjdu domů s pevnou vírou, že se mi nic nestane,“ pousmála se. Měl jsem dojem, že přesto ocenila moji účast. „Už jsem se takhle jednou vracela. Myslím, že místní úchylové mají lepší věci na práci, než celou noc hlídat vesnici, jestli náhodou nepůjde sama domů nějaká roštěnka.“

Musel jsem uznat, že měla nejspíš pravdu. V takové díře byla malá pravděpodobnost výskytu úchylů, protože by si tu moc nezařádili. Trochu mě to uchlácholilo, ale stejně jsem do druhého dne trnul hrůzou, co se asi dozvím, až jí zavolám.